

Cine en forma de TBO

El cinema que ara es projecta a les pantalles és un índex sociològic del moment històric, de la mentalitat general que vivim o l'art cinematogràfic d'ara té les seues regles al marge del seu context? L'espectador és conscient del que el film presenta o, ras i curt, ho sent, i no hi pensa gens? *Intemperie*, que s'ha estrenat sota l'epígraf ben gallard de "cine espanyol", dirigida per Benito Zambrano és un TBO en el bon i mal sentit del mot. És una història ben orquestrada que distreu però no commou, una història visual molt simplificada, en un espai de postguerra mític, molt musical, tòpica, res del que s'esdevé s'escapa del previsible, en què el desert no és solament una forma d'evitar una producció cara, sinó una herència volguda del western. És un TBO força ple de personatges bàsics, de belles imatges de capallada idíl·lics, políticament correcta –amb cops d'efecte visuals–, i on predomina un esquema narratiu: la fugida i la conseqüent persecució i alliberament. Després, per farcir, podem escriure sobre les breus sentències del pastor: no malgastis el teu temps odiat, de l'aprenentatge del dolor, del secret, del silenci, del sol que crema i de l'aridesa de l'espart de les terres de Granada, de les formes diverses de l'as-

sassinat i de l'horror, els morts que s'amunteguen sota les pedres, les pures imatges que embelleixen el terror, de la mort i de la vida i de les narracions de caire suposadament èpic molt per sobre de l'exuberància del llenguatge, les raons, i la curiositat per saber. O, com a estocada final, la dedicatòria als que ensenyen a perdonar.

És clar que *Intemperie* vol ex-

'INTEMPERIE' ÉS UNA HISTÒRIA BEN ORQUESTRADA QUE DISTREU PERÒ NO COMMOU, EN UN ESPAI DE POSTGUERRA MÍTIC

pressar una desesperació de fons que queda calcinada pel sol espanyol. Potser la incoherència més flagrant del film és com un xiquet que s'escapa del seu infortuni, del seu pare adoptiu és que sembla més feliçment alimentat que no pas el que el personatge demana. És una set impostada la de l'heroi; és una gana poc creïble. És una ramat de cabres massa impol·lut.

Ben mirat, el director ha arriscat bastant en el film: se sustenta en actors –paper de ferro colat, el de Luis Tosar, poc inspirat el del xiquet, increïble el del malvat– i en un espai geogràfic desolat, desèrtic en què la llum és un flagell. I la raó crítica, absent.

